

පළමුවන කියුවීම

ඉසැයු දිවැස්ප්‍රසාද තමන්ගේ පොගේ ගත් පාඨයෙකි.

“මට සහර දෙන්නත්ව මට මායේ පිට ඇවුලි.”

විඩාවට පත්වූවන් ගක්තිමත් කරන පිණිස ගරුවරයෙකු මෙන් මා තිබ යුතු දේ ගැන සිසුවෙකු මෙන් එතුමන්ට සවන් දෙනු පිණිස, මහෝත්තම දෙවි සම්ඳුණෝ භාම උදායකම මා තුළ උන්දුවක් ඇති කරවන සේක. දෙවි සම්ඳුත් මාගේ කත් පහද ඇත. මා එතුමන්ට විරුද්ධව කුරලි ගැසුවේ වත් එතුමන්ට පිටුපා ගියේවත් නැත. මට පහර දෙන්නත්ව මම මාගේ පිට ඇවුලි. මාගේ රුවුල් ගස් උදුරන්නත්ව මම මුහුණ දුන්නෙම්. මාගේ මුහුණ නින්දුවෙනුත් තෙල ගැසීමෙනුත් හරඹ නොගතිම්. මහෝත්තම දෙවි සම්ඳුණත් මට උපකාර කරන බැවින් මම වියවුල් නොවන්නෙම්. මම නිර්සීත ලෙස මුහුණ පාන්නෙම්. මා ලේඛාවට නොපැමුණෙන බව දතිම්. මන්ද දෙවිදුණෝ මා ලහය. එතුමාණෝ මා නිදෙස් බව පෙන්වන සේක. මට විරුද්ධව වේදනා කරන්නේ කවරක් ද? අපි දෙදෙනාම විනිශ්චයට යමු. මහු මට විරුද්ධව වේදනා ඉදිරිපත් කරන්වා! මහෝත්තම දෙවි සම්ඳුණෝ මට උපකාර කරන සේක. මා වැරදිතරු යයි මිශ්ප්‍ර කළ භැත්කේ කවරකු ද?

දේව වාක්‍යය එසේ ය.

දෙවියන් වහන්සේට ස්නෝරු වෙවා.

පිළිතුරු ශිය

ගිත්‍රිය 116:1-6, 8-9

පිළිතුර: මම සම්ඳුත් ඉදිරියෙහි භැසිරෙන්නෙම්.

ශිය: සම්ඳුත්ව ජ්‍රේම කරමි. මන්ද, එතුමාණෝ මාගේ අයුදුම් ද මාගේ කත්තලවිව ද ඇසු සේක. එතුමාණන් මා දෙසට කත් යෝමු කළ බැවින් දෙවි ඇති තාක් මම එතුමන්ට යාවත් කරන්නෙම්.

මාරක රහුනේ මම වෙර්නෙම්. පානාලයේ වේදනා මා අසු කරගත්තේ ය. විපත හා දුක මා වෙළා ගන්නේ ය. එවිට මම සම්ඳුත්ගේ නාමයෙන් අයුදුම්. සම්ඳුත්, මා මිදුව මැත්තවැයි තීම්. සම්ඳුණෝ දායාවත්ත ය, දහුම් ය, එසේ ය. අපේ දෙවිදුණෝ අනුතම්පාවෙන් යුත්ත ය.

සම්ඳුණෝ නිහතමානී ආය සුරතින සේක. මා අනතුරේ වැෂී සිටිය දී එතුමාණෝ මා ගළවාගත් සේක. එතුමාණෝ මාගේ ජ්‍රීතිය මරණයෙන් ද මාගේ ඇස් කළලෙන් ද මාගේ පාද පැතිලිමෙන් ද ගළවාගත් සේක. එසේ හෙයින් මම ජ්‍රීතුන් අතර සම්ඳුත් ඉදිරියෙහි භැසිරෙන්නෙම්.

දෙවන කියුවීම

ජාත්‍යන්ත්‍රි 2:14-18

ඇද්ධ වූ ජාත්‍යන්ත්‍රි තුමාගේ හසුනෙන් ගත් කොටසකි.

“ත්‍යා විරිණි ඇදහිල්ල මෙ ඇදහිල්ලක්.”

මාගේ සහෝදරයෙහි තමාට ඇදහිල්ල ඇතැ ය යමකු තිවත් ත්‍යා විරිණි එය ප්‍රකාශ නොවේ නම් ඉත් වැඩක් ඇද්ද? එවැනි ඇදහිල්ලක් මහුව ගැලවීම ගෙන දෙයි ද? යම් සහෝදරයෙකු හෝ සහෝදරයික හෝ ඇයුම් නැතිව, දිනපතා කුම නැතිව සිටිය

දී ඔබගෙන් යමෙක් ඔවුන්ගේ ගාරීරිත අවශ්‍යතා සපයා නොදී “ඔබට දෙවි පිහිටුපි! උරුණුසුමට ඇද පැලද, කා බේ සතුවූ වත්ත”යි ඔවුන්ට තියන්නේ නම් එයින් මොන යහපතක් ද? ඇදහිල්ල ගැන තිය යුත්තේ එය ම ය. ත්‍රියා විරහිත ඇදහිල්ල මල ඇදහිල්ලකි. “ඔබට ඇත්තේ ඇදහිල්ල ය. මට ඇත්තේ යහපත් ත්‍රියා ය. නොදැය ඔබ ත්‍රියා තැවිත ඔබේ ඇදහිල්ල පෙන්වම්”යි තියන්නට යමෙක් පුළුවන්තම තිබෙනවා විය භැංී ය.

දේව ව්‍යාහාර එසේ ය.

දෙවියන් වහන්සේට ස්ථෝතු වේවා.

සුඩිකාරය

ප්‍රචාර 14:6

ආලේෂ්‍යය! ආලේෂ්‍යය!

“මාර්ගය ද සත්‍යය ද ජ්‍යෙෂ්ඨය ද මම වෙමි.

මා මගින් මිස තිසිවෙක් පියාණන් වහන්සේ වෙත නොපැමිණෙන්නේ ය”යි
සම්දුණන් වහන්සේ වදුරන සේත.

ආලේෂ්‍යය!

නැඳුවෙනු පුවිණේෂය

මාත් 8:27- 35

පුවිණේෂන මග් තමන් විසින් ලියන උද දේව ව්‍යාහාර නම් මෙයේය.

“ මුහුණා පුත්‍රයාණ් දුක් වේදනා විදින්තට ද, මරණයට පත්වන්තට ද
තැවිත උත්ත්ත කරනු ලබන්තට ද තියවා.”

පේස්සේ වහන්සේ ද ගුවනයේ ද පිළිංචී කායිසාරයේ ගම්වලට නික්ම ගියා. මහ දී උන් වහන්සේ, තනා කරමින්, “මා කවරෙනු තිය මිනිස්සු තියත් ද”යි ගුවනයන්ගෙන් ඇසු සේත. ඔවුහු උත්තර දෙමින්, “සමහරක්, ස්නාවන පුවාම් යයි තියති. සමහරක්, එලියා යයි තියති; අන් සමහරක්, දිවැකිවරයන්ගෙන් කෙනෙකු හි තියති”යි පැවසු න. “මා කවරෙනු තිය ඔබ තියන්හු ද”යි උන් වහන්සේ ඔවුන්ගෙන් ඇසු සේත. “මිබ තිස්තුවරයාණ් ය”යි පේදුරු පිළිතුරු දුන්නේ ය. උන් වහන්සේ ද තමන් ගැන තිසිවෙතට නොතියන ලෙස ඔවුන්ට අණ තළ සේත. එවිට උන් වහන්සේ මත්‍යා - පුත්‍රයාණ් බොහෝ දුක් වේදනා විදින්තට, ප්‍රජා මුලිකයන් ද නායක පුරුතයන් ද විනයධරයන් ද විසින් ප්‍රතිත්සේප කරනු ලබන්නටත් මරනු ලබන්නටත්, තෙ දිනකට පසු තැවිත තැහිරින්නටත් තියම බව ඔවුන්ට උගත්වන්න පටන්ගත් සේත. උන් වහන්සේ මේ ගැන ප්‍රසිද්ධියේ ම තනා තළ සේත. එකල පේදුරු උන් වහන්සේ පසෙකට ගෙන, උන් වහන්සේට තදින් බෝදනා කෙලේ ය. උන් වහන්සේට භැං, සිය ගුවනයත් දෙස බලා, පේදුරුට තදින් වෝදනා කරමින්, “සාතන්, අහකට යව, තුම් සිතන්නේ, මිනිසුන් සිතන විධියට මිස දෙවියන් වහන්සේ සිතන විධියට නොවේ යයි වදුල සේත. එවිට උන් වහන්සේ සිය ගුවනයන් කුටුව සුමුහා තමන් වෙත කුදාවා මුවන් අමතා මෙසේ වදුල සේත: “යමෙක් මා අනුව එන්න තැමැත්තේ ද, ඔහු තමතම නසා කුරුසිය දරා, මා අනුව ඒවා! සිය ජීවිතය රත්ගන්න තැත් කරන යමෙක් වේ ද ඔවුහු එය තැනි කරගනියි. මා උදෙසාත්, සුබ අස්ත උදෙසාත් සිය ජීවිතය පුදන යමෙක් වේ ද, ඔවුහු එය යන් රත්ගනියි.”

පුවිණේ ව්‍යාහාර එසේ ය.

ත්‍රියානි ඔබ වහන්සේට ප්‍රශ්නය වේවා.